

[Kofod-Svendsen]

tillægger formaliteter, juridiske rammer og retoriske deklamationer større betydning, end EF-samarbejdet reelt kan bære. Jeg vil også mene, at det er et forsvindende mindretal blandt EF-borgerne, der går særlig stærkt op i disse institutionelle spørgsmål. Langt hovedparten interesserer sig formentlig mere for konkrete, jordnære initiativer og resultater end for den økonomiske politik, beskæftigelsessituationen ikke mindst. Vi har alt for stor arbejdsløshed i EF sammenlignet med vore hovedkonkurrenter som USA og Japan. Miljøpolitik osv. er det, vi skal fokusere på, og ikke disse forkromede mere eller mindre elegante fremtidsvisioner. Jeg synes ikke, det er nær så relevant som at være resultatorienteret.

Men selvfølgelig skal EF-arbejdet ikke være uden visioner og især ikke uden dynamik. Det sidste er tvingende nødvendigt, alene af den grund at EF-landene reelt er godt i gang med at blive sejlet agterud af USA og Japan, specielt hvad højteknologi, herunder kommunikationsteknologi, angår. Her er der virkelig brug for nye dristige initiativer over et bredt felt inden for Romtraktatens rammer. Det kræver store finansielle ressourcer, men det mener jeg også man har magtet at realisere, Espritprogrammet for eksempel, og her bør der tages visionære og fremsynede beslutninger. Det er dér, der efter min mening skal sættes ind, for dér tror jeg der er mange arbejdspladser at hente.

Det konkrete, det jordnære, forbedringer af samarbejdet er det grundlæggende for mig. Her mener jeg også, vi må sige, at de rammer, vi har i Romtraktaten, er gode, så hvorfor denne stadige kritik af, at Romtraktaten ikke rigtig duer? Det er, som Otto Møller også påpeger, snarere konkret politisk vilje til fleksibilitet, det skorter på, og som sinker beslutningsprocessen og nyttige initiativer.

Man kan også sige det på denne måde: lad os tage fat på de reelle problemer og ikke fortabe os i en diskussion om, hvordan det skal være om mange år, det er i hvert fald ikke det, mit parti er så interesseret i i denne sammenhæng.

Det var de mere generelle synspunkter. Og så nogle konkrete ting.

Vi er enige i, at vi skal deltage i regeringskonferencen og også efter de principper, som

er formuleret i det Nørgaard-Helvegske udkast til dagsorden.

Så er der en anden ting, jeg vil sige et par ord om. Gennem årene har der udviklet sig en praksis med hensyn til kvotaordninger og andre, vi kan kalde det praktiske foranstaltninger, som jeg ikke mener harmonerer særlig godt med de grundlæggende principper i Romtraktaten. På visse områder, bl.a. inden for landbrugspolitikken, er vi jo så småt på vej tilbage til mere eller mindre nationalbetonet politik eller i hvert fald en politik, som på grund af politisk pression tager for store hensyn til nationale særinteresser. Hermed ser jeg en risiko for, at grundlaget for den fælles EF-politik begynder at skrøde, og det mener jeg ikke i det lange løb kan være i nogens interesse. Her er noget, jeg synes vi må være opmærksom på, og det svarer jo også til Otto Møllers generelle forbehold vedrørende kapitel 3 i Dooge-rapporten; det er bemærkninger, som jeg også er helt enig i.

Så en kommentar til rapportens afsnit vedrørende Ministerrådet. Jeg er enig i, at de faste repræsentanters komité, Coreper, skal spille en central rolle i koordinationen af sagsbehandlingen og forberedelsen af råds-møderne. Jeg tror, mange ukontroversielle sager vil kunne finde deres praktiske afgørelse i dette forum, men naturligvis skal beslutningerne godkendes af Rådet. Et effektivt forberedende arbejde tror jeg imidlertid også kan gøres bedre.

Jeg er også enig i, at det er nødvendigt med en stram arbejdsdisciplin i Rådet, dvs. overholdelse af regler og procedurer, men vedrørende afstemningsreglerne er jeg enig i mindretalsudtalelsen, afsnit B. Her synes jeg, at Rifkins kommentar er væsentlig: »Enhver medlemsstat, der kræver en fortsættelse af diskussionen« osv., altså vi skal som udgangspunkt fastholde vetoretten, Luxembourgforliget, men det behøver ikke at være uforeneligt med en mere smidig beslutningsproces.

Reelt er det i øvrigt sådan, at vetoretten kun benyttes yderst sjældent, det er et formelt veto. Som regel sker det i tilfælde af stor principiel uenighed, og muligheden skal virkelig være til stede uindskrænket, men samtidig er vi jo klar over, at når muligheden for et veto er der, betyder det, at diskussionerne, forhandlingerne, trækker ud, uden at formanden skrider til afstemning, som han jo